

Amoreta je stvorena za vas, osmišljena da vas zabavi i opusti, da vam vrati osmeh na lice i okrepi dušu.

Ona vam donosi tople, ljubavne priče i servira ih isključivo da biste u njima uživali.

Amoreta je vaš odmor, razonoda i predah.

Ona postoji da bi vaše srce bilo ispunjeno kada zatvorite knjigu.

Amoreta i vi, na krilima ljubavi.

Poletimo zajedno u svet ovog romana.

www.amoreta.rs

SUSRET SA SUDBINOM

Darsi Landin

Za L.A.R.

Neko je jednom rekao „porodice su kao kolač od čokolade... uglavnom su slatke ali imaju i po koji tvrd orah.“

Sa ovom neporecivom istinom na pameti, ovu knjigu posvećujem s ljubavlju i zahvalnošću svojoj sestri, najsladšem orahu od svih.

Predgovor

U pola dva, početkom juna, Megi Demarko stajala je u predvorju crkve Svetog Atanasija, obučena u predivnu belu venčanicu, čekala da je otac odvede do oltara i preda u nežni zagrljaj mladoženje, ljubavi njenog života.

U šesnaest do dva, Megi je još uvek čekala.

U minut do dva, sve okupljene zvanice su shvatile da Megi i dalje čeka. Kao i one, uostalom.

U dva i dvanaest... još uvek je čekala.

U dva i šesnaest, telefonski pozivi, mejlovi i SMS poruke poslati su mladoženji kako bi ga upozorili da – malkice kasni na sopstveno venčanje!

U dva i dvadeset sedam, Megin otac, kum, otac okasnelog mladoženje i deset svatova krenuli su u potragu za ljubavlju života Megi Demarko.

U dva i četrdeset osam, konačno je postalo jasno da mladoženja nije doživeo saobraćajku na putu do crkve. Nije ga strefio srčani udar, nisu su ga kidnapovali, a nije doživeo ni iznenađan gubitak pamćenja. Samo je otišao u nepoznatom pravcu, ne obavestivši mladu da se u poslednjem trenutku predomislio u vezi s njihovim zajedničkim životom.

U tri sata i pet minuta, priznavši najzad da je njeno savršeno venčanje propalo, baš kao i ona, Megi Demarko strgla je veo s tijarom i istrčala iz crkve. Rastrzana između suza i gneva, zaklela se da se nikada neće udati, a ako ikad pronade svog bivšeg ljubljenog verenika, protrešće i umlatiti strašljivu vašku onim što joj ostane od bidermajera vrednog pet stotina dolara.

Prvo poglavlje

I sada, tri nedelje kasnije, Megi još uvek trči.

* * *

„Zaboga, Megi, ne možeš tek tako da pobegneš. Obuzdaj se.“

Megi je prestala da se pakuje i pogledala Kler, koja se nalazila na drugom kraju spavaće sobe. Kler, njena najbolja prijateljica još od prve godine na koledžu, sedela je i pričala, ni manje ni više, o bežanju. Kao da je *ona*, Megi, ta koja beži, a ne njen bivši kukavni verenik.

Namrgodila se i nastavila da se pakuje. Ako ti najbolja prijateljica kaže da treba da se obuzdaš, vreme je ili da se obuzdaš, ili da nađeš novu najbolju prijateljicu. U kakvom se stanju nalazila, Megi je bila sklonija ovom drugom rešenju.

„Obuzdavam se“, opirala se Megi, trpajući bluzu u kofer. „Samo ne mogu da držim pod kontrolom ono što mi se dogodilo.“

Kler slegnu ramenima. „Nije ti se dogodilo ništa neobično, jeste tužno, ali dešavalo se i drugima. Prebrodićeš ti to.“

Megi gurnu farmerke u kofer i frknu.

„To mi kaže žena koja je srodnu dušu srela još u obdaništu, udala se prvog vikenda posle mature i od tada živi s njim u blaženoj sreći.“

„Samo šest godina“, ispravila ju je Kler, zvučeći kao da šest godina nije ništa, a Megi se seća da je pročitala kako gotovo trinaest procenata brakova ne dočeka petu godinu... a ko zna koliko ih se raspadne pre šeste godišnjice.

„Šest godina više nego što ću ja ikad provesti u braku“, rekla je, pokušavajući da ne zvuči ogorčeno zbog toga i verenika koga joj je podarila sudbina.

Kler joj je uputila pogled kojim je ukazivala da se pri-dika nije okončala.

„Samo ako odustaneš i dozvoliš da ti jedan seronja koji je pobegao s venčanja upropasti čitav život. Niko ne krivi tebe, *on* je ispao zlikovac.“

„A ja sam predmet sažaljenja.“ Megi se ugrizla za usnu, i dok je uzimala naslagane majice, pomislila na ono drugo pa rekla: „Ili predmet podsmeha.“

„Niko ti se ne podsmeva.“

„Onda ostaje sažaljenje“, zaključila je Megi i sručila majice u kofer.

Kler je zaječala, ali kako je bila vedra osoba, to ječanje nije bilo tužno. Megi, s druge strane, nije bila takva; bila je suviše ispravna i svesna pravila kojih treba da se drži i šta treba da izbegava.

Hvala mama i tata, pomislila je, a zatim se osetila kao nezahvalnica zbog svoje zlovolje. Napokon, odrasla je, a odrasli stvaraju sopstvena pravila, a ne slede uvek ona koja su im prenele generacije koje zagovaraju postojeći bonton. U njenom slučaju su to generacije O'Regana i Demarkosa.

„Niko te ne sažaljeva“, bila je uporna Kler, „već saoseća s tobom. Dejvid je zlikovac u ovoj priči i ljudima je pažnja usmerena na njega – na kukavičkog dripca koji je pobegao, a ne na žrtvu koju je ostavio.“

Megi se štrecnu na reč *žrtva*.

„Kad kažem žrtva, ne mislim na pravu žrtvu, već na predmet njegovog kukavičluka“, brzo se ispravila Kler.

Očigledno joj je bilo jasno zašto se Megi štrecnula.

Megi je rukom podigla nekoliko grudnjaka – zbirku čipkastih, gotovo prozirnih predmeta u dugim bojama, koje je trebalo da nosi na veličanstvenom medenom mesecu na Tahitiju. Bio je to medeni mesec na koji je, sudeći po glasinama, Dejvid otišao sam, ali se trudila da ne misli na to. Pakujući grudnjake u kofer, pomislila je: „Aha. Drugim rečima, na žrtvu.“

„To što te je ostavio ispred oltara ne znači da si žrtva“, rekla je Kler i još jednom veselo zajejala: „Ali bežanje te može učiniti žrtvom.“

Zastala je i nagnula se napred u stolici, napregnuto, ozbiljno i, po Meginom mišljenju, sasvim neprilično. „Slušaj, Megs, moraš da veruješ u sudbinu, a meni nešto govori da ćeš pronaći čoveka iz svojih snova.“

„Da verujem u sudbinu?“, promrmljala je Megi i pogledala preko otvorenog kofera u Kler, uputivši joj milostiv i istovremeno nepoverljiv osmeh. „Moj divni, najbolji prijatelj – kolačić sudbine.“

Kler joj uzvratila iznerviranim pogledom. „Pa šta ako Dejvid nije onaj pravi?! Velika stvar.“

Megi je neko vreme razmišljala o tome. „Znaš, sudeći po tome kako se sad osećam, gotovo da mi ne smeta što nije prava osoba za mene“, napokon je priznala. „Ono što mi smeta jeste da su mi za to otkrovenje bile potrebne stotine hiljada dolara i neviđeno ponižavanje.“

„Ali sad bar znaš, i možeš da gledaš u budućnost.“

Megi klimnu glavom i skliznu niz ivicu kreveta, do otvorenog kofera. Pogledala je već spakovan kofer, a zatim se osvrnula po sobi kako bi proverila da nešto nije zaboravila. Dva meseca odsustva nije mnogo, ali postojale su stvari koje žena, pogotovo upravo odbačena žena, želi da ima pri ruci.

„Budućnost blaženog celibata“, rekla je ustavši i otišla do komode odakle je iz fioke izvadila jedinog iskrenog seksualnog partnera na koga je uvek mogla da računa. „Osim mog uvek vernog vibratora“, dodala je i pokazala ga Kler.

„Hoćeš da kažeš da je seks bio toliko loš da si ga zamenila vibratorom?“

„Ne, seks je bio dobar.“

Ne toliko dobar kao s nekim drugim muškarcem. S *jednim muškarcem* posebno. Ali sa šesnaest godina, kad ne znaš ni šta treba, ni kako to da uradiš, seks može da bude prilično razuzdan. Smesta je isključila tu misao. Taj incident se desio u nekom drugom vremenu. Samo jedanput, kad je njome nakratko ovladalo ludilo. Majka bi je ubila da je saznala da je njena ćerka jedinica provela dva radosna sata na zadnjem sedištu auta u cmakanju i prvom seksu s dečkom koga je smatrala neprikladnim za njenu savršenu malu princezu.

„Megi? Megi!“

Čula je da je Kler doziva, podigla pogled i odmah odagnala uspomene.

„Zemlja zove Megi“, rekla je Kler pucnuvši prstima.

Megi pokuša da se osmehne. „Ne brini. U redu je. Dobro sam. Kao što je i seks bio dobar. Samo je muškarac bio pogrešan, i to ne u erotskom smislu.“

„Što znači da ništa nisi izgubila i da si ga se, srećom, otarasila.“

„Upravo tako“, odgovorila je Megi i smestila vibrator u kofer pored kolekcije tangi duginih boja koje su odgovarale provokativnoj kolekciji grudnjaka.

Crkni od muke, Dejvide, pomislila je. *Više nikada nećeš imati priliku da me vidiš u njima, čak i ako bi se vratio i na kolenima me preklinjao.*

Znala je da se neće vratiti na kolenima, a sumnjala je da bi ga uopšte zanimalo da vidi obnaženo telo koje je nameravala da mu pokaže.

Sve ju je to još više obeshrabrilo. Jedino zbog čega se osećala još gore jeste osećanje da je izgubila svaku seksualnu želju. Ne želju da se dobro zabavi s vibratorom – to je već učinila – već s muškarcem od krvi i mesa. U ovom trenutku nije znala da li bi je muško telo uzбудilo, mada to

nije htela. Obećanje koje je sebi dala na dan svog neuspelog venčanja bilo je čvrsto: zvanično je završila s muškarcima i to može da potraje večno što se nje tiče.

„Dobro, obe znamo da ti je bolje bez tog dripca“, rekla je Kler, ustala i smestila se na ivicu Meginog kreveta. „Ali i dalje smatram da je tvoja namera da odeš pogrešna.“

„Moram, Kler. Zaista moram.“

„Jesi li sigurna? Zar ne možeš da ostaneš i zaboraviš?“

„Bojim se da ne mogu. Suviše je kasno da menjam planove. Mesni školski odbor više nema vremena da pronađe nekog drugog umesto mene. Ja sam nastavnica na zamenu koju su našli u poslednjem času i ne mogu da ih ostavim na cedilu.“

Megi se osvrnula oko sebe, opazila svoj neseser na stočicu kraj kreveta i uzela ga. „Uostalom, uplatila sam čitavu svotu za kuću koju unajmljujem, a znaš i da sam sanduk sa stvarima poslala pre nekoliko dana.“

„Tvoj svadbeni sanduk!“ Kler je napravila grimasu. „Ma koliko se trudila, ne razumem zašto ga носиš, pogotovo što je u njemu sprema za svadbu.“

„Ne preteruj. Nisam uzela baš sve, samo bidermajer i ogromno parče svadbene torte koje se veoma brzo pretvorilo u kamen.“

Na trenutak je izgledalo da će Kler ponovo nabaciti razočarani izraz lica. „Volim te kao sestru, znaš to. Ali ne vidim smisao u tome da na put носиš buket uvelog cveća.“

Megi je mogla da razume njenu zbunjenost. Kad joj je to prvi put palo na pamet, i njoj se činilo neobičnim, dok nije razmislila i zaključila da joj iz nekog uvrnutog razloga upravo tako nešto treba.

„To je zbog probe“, objasnila je. „Merilo po kome mogu da vidim koliko će mi trebati da pogledam u sve te stvari i kažem: 'Kakvo je ovo đubre?! Ne sećam se ni odakle se tu stvorilo.' Kad to budem mogla da kažem, znaću da sam se otarasila loših uspomena.“

Kler podiže ruke uvis. „Dobro, odustajem. Učinila sam šta sam mogla da te odgovorim i nisam uspela. Izgleda da je to završeno i da ideš tamo odakle je sve počelo.“

Megi klimnu glavom i priseti se početka. „Vilou Ridž, prelepo predgrađe moje mladosti.“

„Kako bi pobegla od prošlosti.“

„Kako bih držala letnju dopunsku nastavu“, usprotivila se Megi, a zatim odlučno dodala: „I pripremila se za budućnost.“

Zazvonio joj je mobilni u torbi, i to metalnim zvukom hita grupe ‘*N Sync Dovodiš me do ludila*, a Megi uzdahnu i odloži neseser koji je držala u rukama.

Uzbuna – majka!

Tu pesmu je izabrala kao signal da je mama zove, a ako ona to ikada dozna... Ne znači da ona svoju majku ne voli. Voli je, i to mnogo. Samo što se osećala nekako sputanom zbog pravila koja je odavno usvojila o ispravnom ponašanju, ispravnim prijateljima... ispravnom svemu.

Šta *nekako sputanom*? Apsolutno sputanom! Ali kao privržena, poslušna ćerka i dalje se trudila da ih sledi i sa dvadeset osam godina. Prestala je da prati tu misao jer bi je odvela do toga da su upravo njena privrženost i poslušnost doprinele da se zabavlja s odgovarajućim muškarcem kakav je Dejvid Abernati, koji se zakasnelo i bez ikakvog upozorenja pretvorio u svoju suprotnost – u neodgovarajućeg muškarca.

Megi je iskopala mobilni iz torbe. „Moja mama.“

Kler je klimnula glavom. „Znam. Bila sam prisutna kad si birala zvono za nju. Pozdravi je.“

„Hoću“, rekla je Megi, pritisnula taster za javljanje i prinela telefon usnama, mehanički se oglasivši veselim glasom kako bi mama znala da njena mala devojčica nije depresivna gubitnica.

„Alo“, javila se, poslušala majčino *Kako-si-i-zašto-meni-si-zvala-čitava-dva-dana* i izgovorila obavezno opravdanje i izvinjenje. „Zdravo, mama. Dobro sam. Izvini što te

nisam zvala ranije. Bila sam zauzeta pripremama za putovanje. Znaš već, čistila sam stan, platila račune, pakovala se. Upravo to sad radim. Pakujem se.“

„Kad krećeš?“, pitala je majka. U njenom glasu nije bilo veselosti, samo razočaranje i zabrinutost koji su prisutni otkad je Megi neočekivano kazala da odlazi iz grada preko leta. „Tvoj otac i ja ćemo te ispratiti.“

Megi se ugrize za usnu da ne bi povikala: *Ne, ne, hiljadu puta ne!*

„Ujutru“, odgovorila je. „U redu je, mogu i sama. Pa to je samo osam sati vožnje.“

„Kad ujutru?“

Megi tiho izdahnu, znajući da ne postoji način da ih spreči. To je jedna od mana kad živiš u istom gradu kao i tvoji roditelji, uvek su tu da ti pomognu, čak i kad ne tražiš pomoć. „U pola devet, devet.“

„Dušo, doći ćemo. Nema razloga da odlaziš iz grada u gluvo doba noći a da nema ko da te isprati.“

„E, gluvo doba dana, mama.“

Sada je bio red na njenu majku da uzdahne, što je i učinila, mada ne tiho.

„Megi, govorim figurativno. Predaješ engleski jezik. Znaš šta je slikovito izražavanje.“ Zastala je i pročisti-la grlo, znak da sledi značajna promena teme, i Megi se napregnu, predosećajući o čemu se radi.

„Jesi li sigurna da ti je ovaj letnji posao dobra ideja?“, napokon je upitala majka i Megi se opusti, čestitajući sebi što je uspela da joj pročita misli.

Ne, pomislila je. Nije bila sigurna. Ali svakako će uraditi šta je naumila.

„Savršena ideja“, slagala je.

„Znači, smatraš da nije pametnije da ostaneš kod kuće ovog leta i odmoriš se“, bila je uporna njena majka. „Mislim, imala si prilično tešku godinu.“

Tešku, u značenju da sam ponižena gotovo pred svima koje poznajem? Baš ti hvala, mama, što me podsećaš na

to. Mada, morala je da joj oda priznanje jer se poslužila diplomatskim rečnikom kako bi sakrila ono što se nije moglo izreći. Megi takav rečnik nije bio od pomoći, bilo joj je potrebno da se udalji, da promeni sredinu i vreme da porazmisli o svemu. Upravo je to imala nameru da uradi.

„I Kler me je isto to pitala“, rekla je primoravajući sebe da glasom odražava dobro raspoloženje. „Ovde je i pozdravlja te.“

„Oduvek sam volela tu devojkicu“, rekla je njena majka, odmah smekšavajući glas na pomen nekog ko se slaže s njom. „Pametna je ona devojkica. Pozdravi i ti nju“

„Svakako.“

Pogledala je Kler, koja se naginjala napred, ljubopitljivo se mršteći dok je očigledno pokušavala da pohvata razgovor koji je Megi vodila s majkom. „Moja majka kaže da si pametna“, obavestila ju je Megi. „Kaže da i ja tebe pozdravim.“ Osmehnula joj se, a zatim nastavila razgovor dok se sirota devojkica još više zbunila.

„Prenela sam poruku“, raportirala je svojoj majci. „Ako ti i tata dolazite da me ispratite, očekujem vas ujutru.“

„Bićemo tu“, rekla je majka, s primesom skrušenosti u glasu, ali bez trunke odobravanja. „Tačno u osam, da se ne bismo mimošli. Megi, zvaćeš me odatle?“

„Kao i uvek“, obećala je Megi. *Čak i ako zakasnim nekoliko dana.* „Sad moram da dovršim pakovanje. Vidi-mo se sutra, mama. Čao. Volim te.“

Brzo je prekinula vezu i bacila telefon natrag u torbu.

„Otkud to 'pametna' u priči?“, pitala je Kler potpuno zbunjena.

Megi je podigla neseser i uglavila ga u jedini prazan prostor koji je ostao u koferu. „Obe se slažete da ne bi trebalo da napustim grad, stoga si postala mamina ljubimica. Oduvek si joj se dopadala, a uz to si i *pametna*. Zbog te tvoje logike da je najbolje da ostanem kod kuće, za koju moja mama smatra da meni nedostaje“, objasnila je, ponovo se osvrćući po sobi kako bi se uverila da nešto nije zaboravila.

Ništa nije zaboravila, ništa što bi bilo važno kao njen vibrator.

„Izgleda da je to sve“, rekla je i s treskom zatvorila kofer, zastenjajući kad ga je u zamahu spustila na pod, kraj drugog kofera. „Sve je spakovano. Uz kovčeg i ova dva kofera, imaću dovoljno odeće do kraja leta.“

„Megs“, rekla je Kler i poskočila na noge, čvrsto stegnuvši Megi u zagrljaj. „Nedostajaćeš mi.“

Megi joj uzvрати zagrljajem, uzdržavajući se da ne zaplače kao beba. Dovoljno se isplakala u prethodnih nekoliko nedelja. „I ti ćeš meni nedostajati. Ali vraćam se u septembru“, rekla je umirujuće. „Možda se do tada priberem, pa više neću padati u očaj, niti besneti.“

Nije dodala i preostali deo rečenice. *A možda i ne.*

Drugo poglavlje

Pre deset godina, kad je zbog boljeg posla u drugoj državi njen otac rešio da se preseli s porodicom daleko od jedinog doma koji je Megi ikad poznavala, Vilou Ridž bio je samo pospano predgrađe. Sad je to živahan deo grada, sa školama, crkvama, mesnom upravom i trgovačkom zonom koja ima nekoliko luksuznih prodavnica, moderne restorane, galerije i multipleks bioskop u kome se prikazuju filmovi s malim zaostatkom u odnosu na one u velikim gradovima.

Skrenuvši na široki drum na obodu grada, Megi je žmirkala kroz vetrobran uprskan kišom i pratila znake koji će je odvesti do skromne kuće koju je naprasno iznajmila od osobe koju njena porodica poznaje veoma dugo, još iz vremena dok su živeli u Vilou Ridžu. Jaka, uporna kiša pratila ju je tokom poslednja tri sata vožnje, ali kako se bližila odredištu, neočekivano je prestala.

Dobar znak?, pitala se dok se zaustavljala uz ivičnjak ispred onoga što će joj u naredna dva meseca biti dom daleko od doma i isključila motor. Nadala se da je tako. Ali, kao zakleti realista, Megi je znala da je odgovor na to pitanje negativan i da ne postoji šansa da je povoljno znamenje prati do kraja života.

Pritisnula je dugme da otvori prtljažnik i izašla iz auta, iskrivila lice kad je stala u baru i blato koji su samo potvrdili njeno realistično razmišljanje. Ovde za nju nema povoljnog znamenja.

Dok je izbegavajući barice prilazila prtljažniku, neprestano obasipana kišnim kapima koje je vetar nanosio s grana drveća, nije čula udaljenu grmljavinu. Čak i kad je grmljavina bivala sve glasnija, kao da se olujni nalet kretao ka njoj, nije obraćala pažnju, suviše zaokupljena vađenjem prtljaga da bi registrovala te zvuke.

„O, bože moj“, izustila je uhvativši ručku težeg kofera, naprežući se da ga podigne i pažljivo položi na pločnik da bi izbegla blato.

A onda je shvatila da jedva čuje sopstveni glas zbog buke koja je postajala glasnija i koja je isključivala gotovo svaki drugi zvuk. Udaljila se od otvorenog prtljažnika namrštena i pogledala niz put, osluškujući grmljavinu koja se pretvarala u tutnjavu. *Toliko o mirnom i tihom životu u malom gradu*, pomislila je podižući drugi kofer iz prtljažnika. Uspela je da ga spusti na pločnik kad je tlo pod njom počelo da podrhtava.

„Šta, kog đavola?“, promrmljala je Megi.

Osvrnula se i ugledala kako nešto proleće toliko blizu nje da je ustuknula od straha. Bio je to ogromni motocikl kojim je upravljao krupan tip s kacigom na glavi. Ovaj prizor ju je namah podsetio na nešto, ali ga je brzo otresla iz misli. *Bolje bi mi bilo da se usredsredim na bezosećajnog kretana koji vozi tog harlija*. To je i učinila, posmatrajući kako prolazi na samo dva metra od nje, dok točkovima razbacuje kišnicu, mokro lišće i lepljivu gomilu blata koja završava na prednjoj strani njenih farmerki, od gležnjeva do butina.

„Hej!“, viknula je i okrenula se u stranu kako bi izbegla da joj blato isprska lice.

Znala je da idiot sigurno ne može da je čuje. Već je odmakao dalje niz ulicu, a buka njegovog motora prigušivala je njen glas.

Megi je besno gledala veliki motor i vozačeva leđa, radosno zamišljajući metu smeštenu u centar na njegovoj kacigi. A onda je, još radosnije, zamišljala sebe kako ga gađa strelicama i svaki put pogađa u centar.

„Ti, bezosećajni...!“, rekla je skidajući blato s farmerki, iako je znala da je to uzalud. Mrlja će ostati tu gde je, sve dok ih ne odnese na hemijsko čišćenje. Uzdahnula je. Prvo ju je poprskao blatnjavim i mokrim lišćem prošavši motorom na centimetar od nje, a sad još i *ovo*. Kakva dobrodošlica!

Baš kad je htela da se okrene i vrati svom prtljagu, shvatila je da siledžija usporava motor na kraju ulice i zaustavlja se. Zaista se zaustavlja. *Čudima nikad kraja*, pomislila je kad je sišao s motora i stajao neko vreme, očigledno je posmatrajući iza svoje kacige i iza naočara za vožnju.

S te razdaljine, stojeći na kraju ulice uz svoj motor, s palčevima zadenutim za pojas pantalona, činio se visok, plećat, nadmoćan i arogantan. Primetila je da nosi prilično tesne farmerke i majicu kratkih rukava, pripijenu uz telo. Odeća koja je jasno pokazivala da je onaj koji je nosi veoma ponosan na svoje telo. *Seronja*, pomislila je Megi i odmah zastala kad je shvatila da je i ona tako odevena – osim kacige i naočara za vožnju koje su skrivale njegovo lice, možda i ružno.

Kakav god da je, znala je da nema nameru da se zaljubi u tog čoveka, ali je zato nameravala da mu stavi do znanja šta misli o njemu. Megi se nasmešila. *Ovo će biti zabavno*, uputila se ka njemu, spremna da mu pomene sve po spisku.

* * *

Erik Holt nije verovao u duhove. Kao advokata, više su ga zanimala činjenice, odluke i izjave pouzdanih svedoka nego senke, aveti i sablasti. Ukoliko ga kao dvadesetdevetogodišnjaka nije izdao vid, ili mu otkazivao um od previše vremena provedenog u odbrani siromašnih, onda je gledao upravo ono što je mislio da vidi na drugom kraju ulice, kako maše pesnicom preteći dok mu prilazi. Ta prilika je bila đavolski ljuta zato što ju je slučajno isprskao s malo blata.

U uobičajenim okolnostima verovatno se ne bi ni zaustavio, a sasvim sigurno ne bi tek tako stajao i posmatrao

neprijateljski nastrojenu ženu. Osim ukoliko ne bi bila u bikiniju, a on zaključio da bi uz malo šarma mogao da smekša njeno neprijateljstvo, pretvori ga u prijatnu zainteresovanost i ubedi je da se reši bikinija. Ili, u ovom slučaju, grešno tesnih farmerki i majice koje je nosila. Ovo ipak nisu bile uobičajene okolnosti. Znao je to čim je pri brzini od sto osamdeset kilometara na sat bacio pogled na osobu koju je poprskao blatom i shvatio o kome je reč.

Podigavši ruku da otkopča kacigu, zaputio se napred, usredsredivši svu pažnju na nju, na duha. Duha iz davne prošlosti, i to ne bilo kog. Ovo je duh Megi Demarko, prve devojke s kojom je imao seksualne odnose, ako ne računa ono nevino ispipavanje s Ingrid Borden iza žbunja, odmah nakon proslave male mature. Ali to ga je samo nateralo da hoda polusavijen u pokušaju da sakrije erekciju dok se probijao kroz gomilu kako bi pronašao svoje roditelje.

S Megi je stigao sve da ispipa. Osmehnuo se prisećajući se svega. Isto kao što se i ona nasmejala.

* * *

Megi je naglo zastala i zagledala se u motociklistu koji joj je prilazio, ne baš kočoperno i lagano, niti...

O!

Usredsredila se na njegove uzane bokove, duge noge i hod, koji nije kočoperan, ni lagan, već spor i oprezan, s pažnjom usmerenom samo na nju, i sebi je govorila da to nije moguće, znajući vrlo dobro da jeste.

Pogled je upravila ka njegovom licu dok je skidao kacigu i podizao naočare za vožnju, kad se ukazao...

Megi se namršti.

Užas! Ovo je Erik Holt.

Prošlo je deset godina, ali ga je ipak prepoznala. Talasasta tamna kosa. Atletska građa. Koliko je mogla da razabere s te udaljenosti, imao je nešto više mišića na nadlakticama i bio viši za još nekoliko centimetara. Ali, sem toga, izgledao

je upravo onako kako bi izgledao devetnaestogodišnjak čitavu deceniju kasnije.

Pitala se da li je i on nju prepoznao posle toliko vremena. Kosa joj je sada kraća, više nije do ramena, kovrdžava i raščupana, kakvu je nekad nosila. I bokovi i grudi malo su joj se zaoblili, nisu se udebljali, već su se nežno popunili u zrele, ženstvene obline.

Stajala je ukočena dok joj je on prilazio. Pravo oličenje bajkera.

Bože, pomislila je. Erik Holt. Tinejdžerski drug njenog rođaka Frenkija išao je u razred stariji od njenog u srednjoj školi, ali stotinu svetlosnih godina ispred u svemu ostalom. Ili joj se u ono vreme tako činilo. Iskusniji, odvažniji, više ironičan u vreme kad je ironičnost odvajala dosadne klince od buntovnika. Bio je sve to pre dvanaest godina. Da bude još gore, bio je prvi muškarac bez zvanja doktora uz svoje ime, koji ju je video sasvim голу. Nije da ih je bilo mnogo posle njega, ali on je ipak bio prvi.

I evo ga ponovo, sve joj je bliži. Spustila je svoju preteću pesnicu. Ali, zaslužio ju je kad zuji naokolo posle kišne oluje i prska ljude blatom. Kao što je zaslužio da ga propisno izgrdi jer joj se nabacivao kad je imala tek šesnaest godina i izgledala kao njegova mlađa sestra. Sve do te jedne kišne noći, nakon pobedonosne utakmice, na zadnjem sedištu automobila njegovog oca. Tada su, u jednom, neponovljivom trenutku – mada se radilo o nekoliko kratkih, neponovljivih sati – uspeali da se upoznaju *veoma* dobro.

Ponekad se pitala da li bi se to nastavilo na isti način, ili razvilo u nešto više da njena majka iznenada nije odlučila da joj zabrani da se zbliži s tim dečkom.

Bio je udaljen pola metra, i Megi se ugrize za usnu gledajući kako njegove duge noge prevanjuju tu razdaljinu. Samo što više nije bio dečak, već odrastao. Muškarac, bez ikakve sumnje.

Stao je ispred nje i Megi se vratila iz sanjarenja o prošlosti i ispravila ramena, spremna da se suoči sa sadašnjošću.